

Vendim nr. 270, datë 28.07.2026

Kolegji i Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë, i përbërë nga:

Fiona Papajorgji,	Kryetare
Asim Vokshi,	Anëtar
Marjana Semini,	Anëtare

në datën 28.07.2026 mori në shqyrtim paraprak kërkesën nr. 6 (N) 2026 të Regjistrimit Themeltar, që i përket:

KËRKUES: **NDRIÇIM SULA**, përfaqësuar nga avokatja Marjana Velçani, me prokurë të posaçme.

OBJEKTI: Shfuqizimi i vendimeve nr. 1172 akti, datë 29.10.2025 të Gjykatës së Shkallës së Parë të Juridiksionit të Përgjithshëm Tiranë; nr. 1 (30-2026-83), datë 14.01.2026 të Gjykatës së Apelit të Juridiksionit të Përgjithshëm; nr. 00-2026-275, datë 10.03.2026 të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë; nr. 00-2026-469, datë 21.04.2026 të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshme me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë. Pezullimi i zbatimit të vendimeve të kontestuara derisa Gjykata Kushtetuese të vendosë përfundimisht mbi çështjen.

BAZA LIGJORE: Nenet 17, 27, 42, 122, 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pikat 1, shkronja “i” dhe 2, të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë (*Kushtetuta*); nenet 1, 5, 6, 13, 34, 35 dhe 46 të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (*KEDNJ*); Konventa Evropiane për Ekstradimin; nenet 71 e vijues të ligjit nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese”, të ndryshuar (*Ligji Organik i Gjykatës*).

Kolegji i Gjykatës Kushtetuese (*Kolegji*), pasi dëgjoi relatorin e çështjes Marjana Semini, shqyrtoi kërkesën, dokumentet shoqëruese, si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

V Ë R E N:

I

Rrethanat e çështjes

1. Në datën 13.07.2025, rreth orës 16:00, shërbimet e Policisë Rrugore Tiranë kanë ndaluar për kontroll rutinë automjetin e drejtuar nga kërkuesi. Nga verifikimi në sistemin TIMS dhe komunikimet me Zyrën Qendrore Kombëtare të Interpolit në Tiranë (*Zyra e Interpolit në Tiranë*) ka rezultuar se ai ishte shpallur në kërkim ndërkombëtar në zbatim të vendimit nr. 18/2019, datë 03.11.2022 të Gjykatës së Shkallës së Parë të La Seu d'Urgell të Mbretërisë së Spanjës, për shkak të caktimit ndaj tij të masës së sigurimit personal "Arresti me burg", si rrjedhojë e dyshimeve për kryerjen e veprave penale "Mashtrimi", në rrethana rënduese dhe "Pjesëmarrja në organizatë kriminale", të parashikuara nga Kodi Penal spanjoll. Në këtë situatë, në orën 22:30 të datës 13.07.2025 është bërë arrestimi i përkohshëm i kërkuesit për efekt ekstradimi, masë kjo që është vlerësuar e ligjshme me vendimin nr. 1963 akti, datë 15.07.2025 të Gjykatës së Shkallës së Parë të Juridiksionit të Përgjithshëm Tiranë, duke u caktuar ndaj tij masa e sigurimit personal "Arresti në burg" në pritje të kërkesës zyrtare për ekstradim.

2. Në kuadër të realizimit të procedurës së ekstradimit, në datën 22.08.2025, në rrugë elektronike, Ambasada e Spanjës në Tiranë i ka përcjellë Ministrisë për Evropën dhe Punët e Jashtme të Republikës së Shqipërisë (*MEPJ*) notën verbale nr. 84, datë 22.08.2025 dhe dokumentet mbështetëse të kërkesës për ekstradim të autoriteteve spanjolle, përfshirë edhe vendimin e Gjykatës Qendrore të Hetimeve Madrid, sipas të cilit kërkuesi dyshohej se, në bashkëpunim me shtetas të tjerë shqiptarë, kishte marrë pjesë në një organizatë kriminale ndërkombëtare që ushtronte veprimtari mashtroese përmes platformave të rreme të investimeve *online*, duke përdorur qendra "call center" dhe teknika të inxhinierisë sociale për të bindur viktimat të investonin shuma parash.

3. Po në datën 22.08.2025, dokumentacioni përkatës i është përcjellë në rrugë elektronike nga MEPJ-ja Ministrisë së Drejtësisë (kopja e përkthyer e të cilit ka arritur në këtë institucion në datën 26.08.2025) dhe nga kjo e fundit Prokurorisë së Përgjithshme, së cilës i është kërkuar fillimi i procedurës së ekstradimit të kërkuesit në Spanjë. Në datën 29.08.2025 Prokuroria e Përgjithshme i ka përcjellë aktet Prokurorisë pranë Gjykatës së Shkallës së Parë të Juridiksionit të Përgjithshëm Tiranë (*Prokuroria e Tiranës*), e cila në datën 01.09.2025 i është drejtuar Gjykatës së Shkallës së Parë të Juridiksionit të Përgjithshëm Tiranë me kërkesë për lejimin e ekstradimit të kërkuesit.

4. Gjatë gjyqimit dhe në konkluzionet përfundimtare kërkuesi ka kërkuar pushimin e çështjes, duke pretenduar, ndër të tjera, se vendimi i autoriteteve spanjolle për ekstradimin e tij

ishte absolutisht i pavlefshëm, pasi nuk ishte përcjellë në formën dhe rrugën e kërkuar nga ligji, ndërsa vendimi për paraburgimin e tij ishte shfuqizuar pjesërisht nga Gjykata Kombëtare e Spanjës. Në mbështetje të këtyre pretendimeve kërkuesi ka vënë në dispozicion të gjykatës edhe kopje, me vulë apostile e të përkthyer, të vendimit të datës 25.09.2025 të Gjykatës Kombëtare të Spanjës. Po kështu, ai ka pretenduar edhe se është mbajtur nën masën “Arresti në burg” tej afatit ligjor maksimal prej 40 ditësh nga arrestimi.

5. Me vendimin nr. 1172 akti, datë 29.10.2025, Gjykata e Shkallës së Parë e Juridiksionit të Përgjithshëm Tiranë ka miratuar lejimin e ekstradimit, me arsyetimin se autoritetet spanjolle dhe Ministria e Drejtësisë e Republikës së Shqipërisë nuk kishin paraqitur ndonjë kërkesë për heqjen dorë nga ekstradimi ose vendim të ri në kuadër të procedimit penal të iniciuar ndaj kërkuesit, ndërsa vendimi i paraqitur nga kërkuesi në gjykim nuk ishte dërguar përmes Ministrisë së Drejtësisë, rrugë kjo procedurale e kërkuar nga legjislacioni procedural, marrëveshjet ndërkombëtare dhe ato dypalëshe. Po kështu, masa e sigurimit “Arresti në burg” për qëllime ekstradimi nuk përbënte konfirmim të masës së sigurimit të caktuar nga gjykata spanjolle, kurse pretendimet për zbatimin e normave procedurale nga shteti spanjoll nuk mund të merreshin në shqyrtim, pasi kompetencë e gjykatës shqiptare ishte vlerësimi nëse kërkesa për ekstradim përmbushte kushtet e nenit 489 të KPP-së, të cilat në rastin konkret ishin plotësuar. Kundër këtij vendimi kërkuesi ka paraqitur ankim.

6. Me vendimin nr. 1 (30-2026-83), datë 14.01.2026, Gjykata e Apelit e Juridiksionit të Përgjithshëm (*vendimi nr. 1/2026*) ka lënë në fuqi vendimin e gjykatës së shkallës së parë, me arsyetimin se kërkesa për ekstradim ishte përcjellë në përputhje me nenin 489 të KPP-së, ligjin nr. 10193, datë 03.12.2009 “Për marrëdhëniet juridiksionale me autoritetet e huaja në çështjet penale”, të ndryshuar (*ligji nr. 10193/2009*) dhe marrëveshjen dypalëshe të lidhur mes Republikës së Shqipërisë dhe Mbretërisë së Spanjës, e cila parashikonte shprehimisht dërgimin e saj në rrugë diplomatike. Edhe pretendimet për pavlefshmërinë e vendimit gjyqësor spanjoll dhe mospasjen e formës të prerë të tij ishin të pabazuara, pasi procesi i ekstradimit nuk kërkonte ekzistencën e një vendimi penal të formës së prerë, por të një mase shtrënguese ose procedimi penal aktiv në shtetin kërkues. Në rastin konkret ekzistonte një urdhër ndërkombëtar për arrestimin e kërkuesit, i lëshuar nga gjykata spanjolle, i cili nuk rezultonte i revokuar, pushuar ose të ishte hequr dorë prej tij. Pretendimet e kërkuesit për kalimin e afatit maksimal të arrestimit të përkohshëm për qëllime ekstradimi ishin gjithashtu të pabazuara, pasi kërkesa për ekstradim ishte depozituar në Ministrinë e Drejtësisë brenda afatit ligjor të parashikuar nga neni 494, pika 6, i KPP-së. Gjykata e shkallës së parë kishte kryer verifikimet e nevojshme në përputhje me nenet 498 e 499 të KPP-së, ndërsa mosshqyrtimi prej saj i ligjshmërisë së procedurës spanjolle nuk përbënte mungesë kontrolli, por

respektim të kufijve të kompetencës gjyqësore të parashikuar nga ligji. Kundër këtij vendimi kërkuesi ka ushtruar rekurs, ndërsa ka kërkuar edhe pezullimin e ekzekutimit të tij.

7. Me vendimin nr. 00-2026-275, datë 10.03.2026, Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë (*vendimi nr. 275/2026*) ka vendosur rrëzimin e kërkesës së kërkuarit për pezullim, me arsyetimin se nuk ndodhej në rastet e parashikuara nga neni 476, pika 1, i KPP-së. Argumentet e parashtuara kishin të bënin me zgjidhjen në themel të çështjes dhe, për më tepër, sipas nenit 462 të KPP-së, në rastet e ekstradimit vendimi merrte formë të prerë me vendimin e Gjykatës së Lartë.

8. Në vijim, me vendimin nr. 00-2026-469, datë 21.04.2026, Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë (*vendimi nr. 469/2026*) ka lënë në fuqi vendimin e gjykatës së apelit, me arsyetimin se interpretimi që ajo i kishte bërë nenit 498, pika 1, të KPP-së ishte i drejtë, në përputhje me frymën e ligjit dhe procedurën e ekstradimit, pasi dispozita në fjalë nuk kërkonte vendim përfundimtar (të formës së prerë) për lejimin e ekstradimit, por ekzistencën e një procedimi penal dhe mase shtrënguese “Arresti në burg” të caktuar nga gjykata e shtetit kërkuar. Po sipas Kolegjit Penal, gjykata e shkallës së parë dhe ajo e apelit kishin evidentuar drejt mungesën e komunikimit zyrtar nëpërmjet Ministrisë së Drejtësisë, si autoriteti qendror që konfirmonte ndryshime në statusin juridik të çështjes në Spanjë. Në mungesë të një komunikimi të tillë, gjykata shqiptare nuk mund të arrinte në përfundimin se nuk përmbusheshin kushtet për ekstradim, ndërsa vendimi i paraqitur në gjykim nga kërkuesi nuk evidentonte efekte mbi bazën ekzistuese të kërimit ndërkombëtar ose masën e sigurimit “Arresti në burg” të caktuar nga gjykata spanjolle me vendimin nr. 18/2019, datë 03.11.2022. Po kështu, dhe pretendimet e kërkuarit për kalimin e afatit ligjor 40-ditor e për pavlefshmërinë e dokumentacionit të autoriteteve spanjolle ishin të pabazuara dhe ai kishte marrë përgjigje të arsyetuar për to nga gjykata e apelit. Në këtë këndvështrim, në përputhje me natyrën dhe qëllimin e procedurës së ekstradimit, gjykatat kishin ushtruar kontrollin e tyre juridiksional sipas ligjit, duke verifikuar ekzistencën e kushteve ligjore për ekstradim, pa kaluar në vlerësimin e procedurës penale të shtetit kërkuar.

9. Në datën 01.06.2026 kërkuesi i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese (*Gjykata*) me ankim kushtetues individual, duke kërkuar shfuqizimin si antikushtetuese të vendimeve gjyqësore të dhëna për ekstradimin e tij në shtetin spanjoll, si dhe të vendimit të Gjykatës së Lartë që ka vendosur mospranimin e kërkesës së tij për pezullimin e ekstradimit. Po kështu, ai ka kërkuar pezullimin e zbatimit të këtyre vendimeve deri në dhënien e një vendimi përfundimtar nga Gjykata. Pas plotësimit të të metave, sipas parashikimeve të nenit 27 të Ligjit Organik të Gjykatës, kërkesa është regjistruar në datën 09.06.2026.

II

Pretendimet e kërkuessit

10. **Kërkuesi**, në mënyrë të përmbledhur, ka pretenduar se i janë cenuar:

10.1. *Liria personale*, e garantuar nga neni 27, pika 2, shkronja “dh”, i Kushtetutës dhe neni 5, pika 1, shkronja “f”, i KEDNJ-së, pasi vendimi gjyqësor spanjoll mbi të cilin është bazuar kërkesa për ekstradim është shpallur i pavlefshëm nga një gjykatë më e lartë.

10.2. *E drejta për proces të rregullt ligjor*, e garantuar nga neni 42 i Kushtetutës, në drejtim të *standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor*, pasi gjykatat nuk kanë marrë parasysh pretendimet e tij për cenimin e lirisë personale e së drejtës për gjykim të drejtë, si rrjedhojë e: mungesës së një instrumenti ligjor të vlefshëm dhe aktual në shtetin kërkuess, pavlefshmërisë së aktit procedural mbi të cilin është mbështetur kërkesa për ekstradim, tejkalimit të afatit ligjor 40-ditor për paraqitjen e kërkesës për ekstradim, mosparaqitjes së dokumentacionit sipas kërkesave të Konventës Evropiane për Ekstradim, mungesës së një vlerësimi gjyqësor për vlefshmërinë e bazës ligjore për ekstradim, proporcionalitetit të masës së sigurimit, si dhe arsyetimit formal të gjykatave për këto pretendime. Gjykatat janë mjaftuar me arsyetimin se nuk rezulton një komunikim zyrtar nga Ministria e Drejtësisë ose autoritetet spanjolle për shfuqizimin ose pavlefshmërinë e vendimit për ekstradimin e tij, pa ushtruar kontroll real për këto pretendime. Ato kanë zëvendësuar analizën e argumenteve të tij me referenca të përgjithshme mbi natyrën e procedurës së ekstradimit, e dukshme kjo edhe në vendimin e Gjykatës së Lartë, që me arsyetimin kontradiktor e formalist se pretendimet kishin të bënin me thelbin e çështjes, ka vendosur mospranimin e kërkesës për pezullimin e ekstradimit.

10.3. *Parimi i proporcionalitetit*, i garantuar nga neni 17 i Kushtetutës, pasi gjykatat nuk kanë kryer analizë të individualizuar të lidhjeve të tij familjare, vendbanimit të tij të përhershëm, rrezikut të arratisjes dhe proporcionalitetit të masës në drejtim të alternativave më pak kufizuese të lirisë personale.

10.4. *E drejta për mjete juridike efektive*, e garantuar nga neni 13 i KEDNJ-së, pasi Gjykata e Lartë ka shmangur trajtimin e themelit të çështjes, duke reduktuar shqyrtimin e saj në një formalitet të thjeshtë procedural.

10.5. *Parimi i ndarjes së pushteteve*, pasi gjykatat kanë vlerësuar se vlefshmëria e dokumentacionit është verifikuar administrativisht nga Ministria e Drejtësisë, duke ia deleguar këtë të drejtë pushtetit ekzekutiv. Ato e kanë reduktuar rolin e tyre në

një verifikim pasiv të ekzistencës formale të dokumentacionit të përpunuar nga Ministria e Drejtësisë.

III

Vlerësimi i Kolegjit

A. Për kriteret e pranueshmërisë së kërkesës

11. Çështja e legjitimitetit (*locus standi*) është një ndër aspektet kryesore që lidhet me nisjen e një procesi kushtetues. Sipas neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pikat 1, shkronja “i” dhe 2, të Kushtetutës, si dhe nenit 71 të Ligjit Organik të Gjykatës, çdo individ, person fizik ose juridik, subjekt i së drejtës private dhe publike, mund të vërë në lëvizje Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo akti të pushtetit publik ose vendimi gjyqësor që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara në Kushtetutë. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të plotësojë kriteret kumulative të nenit 71/a të Ligjit Organik të Gjykatës, që lidhen me shterimin e mjeteve juridike, afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësuar në mënyrë të drejtpërdrejtë e reale dhe mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur, si dhe rregullimet e veçanta ligjore të shqyrtimit paraprak të kërkesës.

12. Kërkuesi, si individ, legjitimohet *ratione personae*, në kuptim të shkronjës “f” të pikës 1 të nenit 131 dhe shkronjës “i” të pikës 1 të nenit 134 të Kushtetutës, pasi është palë në çështjen objekt të ankimit kushtetues individual, për rrjedhojë ka interes të drejtpërdrejtë për vënien në lëvizje të këtij gjykimi. Po kështu, ai plotëson edhe kriterin e *shterimit të mjeteve juridike efektive*, në kuptim të nenit 131, pika 1, shkronja “f”, të Kushtetutës, pasi i është drejtuar Gjykatës me ankim kushtetues individual pas përfundimit të procesit gjyqësor në të tria shkallët e gjyqësorit të zakonshëm dhe pasi ka shteruar në formë e substancë mjetet e zakonshme të ankimit ndaj vendimeve të gjykatave më të ulëta. Kërkuesi legjitimohet edhe *ratione temporis*, në kuptim të përmbajtjes së nenit 71/a, pika 1, shkronja “b”, të Ligjit Organik të Gjykatës, pasi vendimi më i fundit në kohë i kundërshtuar, ai i Gjykatës së Lartë, mban datën 21.04.2026, ndërsa kërkesa është paraqitur në Gjykatë në datën 01.06.2026, pra brenda afatit ligjor 4-mujor.

13. Lidhur me legjitimitetin *ratione materiae*, kërkuesi në ankimin kushtetues individual ka pretenduar cenimin e *lirisë personale, të së drejtës për proces të rregullt ligjor* në drejtim të *standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor, parimit të proporcionalitetit, së drejtës për mjete juridike efektive dhe parimit të ndarjes së pushteteve*, të garantuara respektivisht nga nenet 27, 42, 142, pika 1, 17 dhe 7 të Kushtetutës.

14. Për sa u përket argumenteve në mbështetje të këtyre pretendimeve, Kolegji vëren se ato parashtrohen si në *aspektin substancial* të *lirisë personale*, në drejtim të mungesës së një akti

të vlefshëm për ekstradimin e kërkuarit në Spanjë, ashtu edhe në *aspektin procedural*, në drejtim të procedurave të ekstradimit të ndjekura nga autoritetet spanjolle e shqiptare dhe kontrollit të ushtruar ndaj tyre nga gjykatat shqiptare.

15. Në jurisprudencën e saj Gjykata ka theksuar se në rastet e kontrollit të vendimeve që caktojnë masat e sigurimit personal, ajo ndalet në aspekte të veçanta të së drejtës për proces të rregullt ligjor, për sa ato mund të ndikojnë drejtpërdrejt në të drejtën substanciale në vetvete (shih vendimet nr. 40, datë 26.03.2026; nr. 7, datë 28.01.2026; nr. 81, datë 21.11.2024 të Gjykatës Kushtetuese). Në këndvështrim të kësaj jurisprudence, Kolegji çmon të analizojë pretendimet e kërkuarit në vijim në kuadër të *aspektit procedural të standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor* për të vlerësuar nëse arsyetimet e gjykatave të zakonshme kanë çuar në cenimin e aspektit substancial të lirisë së tij personale, që përfshin edhe parimin e proporcionalitetit.

B. Për pretendimin e cenimit të lirisë personale në aspektin procedural të standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor

16. Kërkuari ka pretenduar se gjykatat e zakonshme nuk kanë marrë parasysh pretendimet e tij për pavlefshmërinë e vendimit gjyqësor spanjoll mbi të cilin ishte bazuar kërkesa për ekstradim, tejkalimin e periudhës ligjore 40-ditore për paraqitjen e kërkesës për ekstradim, mosparaqitjen e dokumentacionit sipas kërkesave të Konventës Evropiane për Ekstradim, mungesën e një vlerësimi gjyqësor për vlefshmërinë e bazës ligjore për ekstradimin dhe proporcionalitetin e masës së sigurimit. Sipas tij, gjykatat janë mjaftuar me arsyetimin se nuk rezulton një komunikim zyrtar nga Ministria e Drejtësisë ose autoritetet spanjolle për shfuqizimin ose pavlefshmërinë e vendimit të ekstradimit, pa ushtruar kontroll real për këto pretendime. Arsyetimet e tyre kanë natyrë të përgjithshme, ndërsa vendimi i Gjykatës së Lartë për mospranimin e kërkesës për pezullim është kontradiktor dhe formalist.

17. Sipas nenit 27, pika 1, të Kushtetutës askujt nuk mund t'i hiqet liria, përveçse në rastet dhe sipas procedurave të parashikuara me ligj (pika 1). Ndërsa sipas nenit 27, pika 2, shkronja “dh”, të Kushtetutës dhe nenit 5, pika 1, shkronja “f”, të KEDNJ-së, liria e personit mund të kufizohet edhe për qëllime të ekstradimit të tij në një shtet tjetër. Në jurisprudencën e saj Gjykata ka theksuar se qëllimi kryesor i nenit 27 të Kushtetutës është të parandalojë heqjen arbitrare ose të pajustificuar të lirisë, pasi e drejta për lirinë personale është e një rëndësie jetike për një shoqëri demokratike (shih vendimet nr. 24, datë 27.04.2023; nr. 39, datë 15.12.2022 të Gjykatës Kushtetuese).

18. Po kështu, sipas nenit 42 të Kushtetutës, liria dhe të drejtat e njohura me Kushtetutë dhe me ligj nuk mund të cenohen pa një proces të rregullt ligjor dhe kushdo, për mbrojtjen e të drejtave, të lirive dhe të interesave të tij kushtetues dhe ligjorë, ose në rastin e akuzave të ngritura kundër tij, ka të drejtën e një gjykimi të drejtë dhe publik brenda një afati të arsyeshëm nga një gjykatë e pavarur dhe e paanshme e caktuar me ligj. Në këndvështrim të këtyre dispozitave, Gjykata ka pranuar se aspekti substancial i lirisë personale analizohet nën dritën e nenit 27 të Kushtetutës (*shih vendimet nr. 1, datë 17.01.2025; nr. 83, datë 05.12.2024; nr. 81, datë 21.11.2024 të Gjykatës Kushtetuese*), ndërsa aspekti procedural i saj nën atë të nenit 28 të lidhur me nenin 42 të saj (*shih vendimet nr. 7, datë 28.01.2026; nr. 1, datë 17.01.2025; nr. 86, datë 20.12.2024 të Gjykatës Kushtetuese*).

19. Për sa i përket së drejtës për të pasur një vendim gjyqësor të arsyetuar, që i garantohet individit nga nenet 42 dhe 142, pika 1, të Kushtetutës, Gjykata ka vlerësuar se arsyetimi i vendimeve është element thelbësor i një vendimi të drejtë dhe funksioni i një vendimi të arsyetuar është t'u tregojë palëve se ato janë dëgjuar, si dhe u jep mundësinë atyre ta kundërshtojnë atë (*shih vendimet nr. 57, datë 25.05.2026; nr. 19, datë 21.03.2024; nr. 21, datë 26.09.2022 të Gjykatës Kushtetuese*). Gjithsesi, zbatimi i këtij parimi është vlerësuar nga Gjykata rast pas rasti, në varësi të rrethanave konkrete të çështjes dhe natyrës së vendimit, duke analizuar nëse vendimet gjyqësore të kundërshtuara e kanë përmbushur në mënyrë të mjaftueshme detyrimin për arsyetimin e tyre (*shih vendimet nr. 57, datë 25.05.2026; nr. 21, datë 26.09.2022; nr. 6, datë 16.02.2021 të Gjykatës Kushtetuese*). Në këtë drejtim, Gjykata ka theksuar se ajo nuk vepron si gjykatë e shkallës së katërt dhe për këtë arsye vendimet e gjykatave të juridiksionit të zakonshëm nuk vihen në dyshim, përveç rasteve kur gjetjet e tyre mund të konsiderohen si arbitrare ose haptazi të paarsyeshme (*shih vendimet nr. 57, datë 25.05.2026; nr. 4, datë 31.01.2024; nr. 30, datë 29.05.2023 të Gjykatës Kushtetuese*).

20. Në zbatim të parashikimeve dhe standardeve kushtetuese të mësipërme, Kolegji vë në dukje se procedura e ekstradimit rregullohet nga një kuadër normativ i posaçëm, i përbërë nga instrumente ndërkombëtare dhe legjislacioni i brendshëm shqiptar. Konkretisht, marrëdhëniet e ekstradimit ndërmjet Republikës së Shqipërisë dhe Mbretërisë së Spanjës rregullohen nga Konventa Evropiane për Ekstradimin dhe katër protokollet e saj shtesë, marrëveshja dypalëshe ndërmjet Republikës së Shqipërisë dhe Mbretërisë së Spanjës për ekstradimin e shtetasve shqiptarë, dispozitat përkatëse të KPP-së dhe ligji nr. 10193/2009. Këto akte përcaktojnë kushtet dhe procedurat e ekstradimit, kompetencat e autoriteteve shtetërore dhe garancitë që duhet të respektohen gjatë zhvillimit të kësaj procedure.

21. Kështu, sipas nenit 12 të Konventës Evropiane për Ekstradimin, të ndryshuar me nenin 2 të Protokollit të Katërt Shtesë të saj, i ratifikuar ky i fundit nga shteti shqiptar me ligjin nr. 117/2013, datë 15.04.2013, kërkesa për ekstradim bëhet me shkrim dhe dorëzohet nga Ministria e Drejtësisë ose një autoritet tjetër kompetent i palës kërkuese në Ministrinë e Drejtësisë ose pranë një autoriteti tjetër kompetent të palës së kërkuar. Kërkesa mbështetet nga:

a) Një kopje e urdhrit të dënimit ose ndalimit menjëherë të zbatueshëm ose të urdhrit të arrestit ose urdhri tjetër që ka të njëjtin efekt dhe të lëshuar në përputhje me procedurën e parashtruar në ligjin e palës kërkuese. b) Një deklaram i veprave penale për të cilat kërkohet ekstradimi. Koha dhe vendi i kryerjes së tyre, përshkrimet e tyre ligjore dhe një referencë ndaj dispozitave ligjore, duke përfshirë dispozitat në lidhje me kalimin e afatit, përcaktohen sa më saktë që të jetë e mundur. c) Një kopje të dekreteve përkatëse ose, kur kjo nuk është e mundur, një deklaram të ligjit përkatës dhe një përshkrim sa më të saktë të personit të kërkuar, së bashku me çdo informacion tjetër që do të ndihmojë për përcaktimin e identitetit, kombësisë dhe vendndodhjes së tij/të saj. Të njëjtat kritere janë parashikuar edhe nga neni 489 i KPP-së, i cili, ashtu edhe si neni 6 i ligjit nr. 10193/2009, parashikon përcjelljen e kërkesave për ekstradim përmes Ministrisë së Drejtësisë.

22. Po kështu, sipas nenit 16 të Konventës Penale për Ekstradimin, të ratifikuar nga shteti shqiptar me ligjin nr. 8322, datë 02.04.1998, arrestimi i përkohshëm mund të marrë fund në rast se brenda një afati prej 18 ditësh pas arrestimit pala e kërkuar nuk ka marrë njoftim për kërkesën e ekstradimit dhe dokumentet shoqëruese të përmendura në nenin 12. Gjithsesi, kjo periudhë nuk duhet, në asnjë rast, të kalojë 40 ditë nga data e arrestimit. I njëjti afat parashikohet edhe nga neni 494 i KPP-së, sipas të cilit masat shtrënguese revokohen në qoftë se brenda 18 ditëve dhe gjithsesi në maksimum 40 ditë nga arrestimi nuk vjen në Ministrinë e Drejtësisë kërkesa e ekstradimit dhe dokumentet që i bashkëlidhen asaj.

23. Ndërsa, sipas nenit 2 të marrëveshjes dypalëshe mes Shqipërisë dhe Spanjës, palët caktojnë Ministrinë e Drejtësisë të Republikës së Shqipërisë dhe Ministrinë e Drejtësisë të Mbretërisë së Spanjës si autoritetet qendrore kompetente që komunikojnë drejtpërdrejt me njëra-tjetrën, duke u përpjekur që të përdorin teknologji të reja, me qëllim zgjidhjen e ndonjë çështjeje që mund të dalë gjatë përpunimit të kërkesave të ekstradimit dhe mund të përdorin kanale diplomatike për dërgimin ose marrjen e kërkesave të ekstradimit ose informacion në lidhje me zbatimin e tyre, kur e çmojnë të nevojshme për shkak të rrethanave të veçanta të çështjes.

24. Në këndvështrim të kuadrit ligjor të mësipërm, në rastin konkret, nga materialet e dosjes gjyqësore të administruar për qëllime të shqyrtimit paraprak të kërkesës, Kolegji vëren se në datën 13.07.2025, ora 22:30, është bërë arrestimi i përkohshëm i kërkuesit për qëllime

ekstradimi, në kuadër të të cilit në datën 22.08.2025, përmes kanaleve diplomatike, të njohura këto si mënyra komunikimi jo vetëm nga dispozitat e Konventës Evropiane për Ekstradimin dhe marrëveshja dypalëshe Shqipëri-Spanjë, por edhe nga jurisprudenca e Gjykatës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (*shih Rrapo k. Shqipërisë, datë 05.06.2012; Güzelyurtlu dhe të tjerë k. Qiprios dhe Turqisë, datë 29.01.2019*), kërkesa për ekstradimin dhe materialet bashkëshoqëruese të saj, sipas kuadrit ligjor në fuqi, i janë dërguar nga Ambasada e Spanjës në Tiranë MEPJ-së, e cila po në këtë datë ia ka transmetuar ato elektronikisht Ministrisë së Drejtësisë. Ndërsa në formë shkresore materialet kanë arritur në MEPJ në datën 25.08.2025, kurse në Ministrinë e Drejtësisë në datën 26.08.2025 (*shih paragrafët 2-3 të vendimit*).

25. Në gjykimin e zhvilluar mbi bazën e kërkesës së Prokurorisë së Tiranës për lejimin e ekstradimit, kërkuesi ka pretenduar, ndër të tjera, se është mbajtur nën masën e sigurimit “Arresti në burg” përtej afatit ligjor 40-ditor, si dhe ka kundërshtuar ligjshmërinë e kërkesës për ekstradim, me argumentin se vendimi gjyqësor për ekstradimin e tij ishte shpallur pjesërisht i pavlefshëm nga Gjykata Kombëtare e Spanjës, duke paraqitur në gjykim kopje të këtij vendimi.

26. Gjykata e Shkallës së Parë e Juridiksionit të Përgjithshëm Tiranë ka lejuar ekstradimin e kërkuesit në Mbretërinë e Spanjës, me arsyetimin se përmbusheshin kushtet ligjore të parashikuara nga neni 489 i KPP-së dhe autoritetet spanjolle e Ministria shqiptare e Drejtësisë nuk kishin paraqitur kërkesë për heqjen dorë nga ekstradimi ose vendim të ri në kuadër të procedimit penal të iniciuar ndaj tij. Kurse vendimi i paraqitur nga kërkuesi në gjykim nuk ishte dërguar në rrugë procedurale përmes Ministrisë së Drejtësisë, siç kërkohej nga legjislacioni procedural, marrëveshjet ndërkombëtare dhe ato dypalëshe (*shih paragrafin 5 të vendimit*).

27. Vendimi i gjykatës së shkallës së parë është lënë në fuqi nga Gjykata e Apelit e Juridiksionit të Përgjithshëm, e cila ka vlerësuar se, në kundërshtim nga sa kërkuesi pretendonte, përcjellja e dokumentacionit fillimisht në rrugë diplomatike parashikohej shprehimisht nga marrëveshja dypalëshe e lidhur mes Republikës së Shqipërisë dhe Mbretërisë së Spanjës. Po kështu, pretendimet e kërkuesit për kalimin e afatit maksimal 40-ditor të parashikuar nga neni 494, pika 6, i KPP-së ishin të pabazuara, pasi kërkesa për ekstradim ishte depozituar në Ministrinë e Drejtësisë brenda këtij afati, ndërsa pretendimet për pavlefshmërinë e vendimit spanjoll të ekstradimit nuk qëndronin, pasi vendimi i Gjykatës spanjolle të Seu De Urgell, mbi të cilin ishte lëshuar urdhri ndërkombëtar i arrestit nuk rezultonte të ishte revokuar (*shih paragrafin 6 të vendimit*).

28. Vendimmarrja e gjykatave të faktit i është nënshtruar në vijim kontrollit të Gjykatës së Lartë, e cila ka rrëzuar si të pabazuar në ligj dhe të parakohshme kërkesën e kërkuesit për pezullimin e ekzekutimit të vendimit të gjykatës së apelit, me arsyetimin se, sipas nenit 462 të

KPP-së, vendimi për procedurën e ekstradimit merr formë të prerë vetëm pas shqyrtimit prej saj të çështjes. Për sa i përket rekursit, Gjykata e Lartë ka vlerësuar se gjykata e apelit kishte interpretuar dhe zbatuar drejt ligjin, duke arritur në përfundimin se dokumentacioni i paraqitur nga kërkuesi nuk cenonte bazën ligjore të kërkesës për ekstradim. Sipas saj, zhvillimi i procedurës së ekstradimit kërkonte ekzistencën e një vendimi gjyqësor për caktimin e masës së sigurimit personal “Arresti në burg” ndaj personit të kërkuar, kusht i cili rezultonte i përmbushur në rastin konkret. Ndërsa vendimi i depozituar nga kërkuesi, jo vetëm nuk ishte paraqitur në rrugën procedurale të parashikuar nga KPP-ja, por edhe nuk provonte ndryshimin e statusit juridik të procedimit penal në Spanjë, pasi urdhëronte vetëm rishqyrtimin e vendimmarrjes për shkak të mungesës së arsytimit, pa sjellë efekte në masën e sigurimit të caktuar ndaj tij nga gjykata spanjolle ose në kërkesën për ekstradim. Edhe pretendimi për kalimin e afatit ligjor 40-ditor ishte i pabazuar e kërkuesi kishte marrë përgjigje të arsyetuar për të nga gjykata e apelit, ashtu si pretendimet për pavlefshmërinë e dokumentacionit të autoriteteve spanjolle (*shih paragrafin 8 më sipër*).

29. Në analizë të vendimmarrjeve të mësipërme Kolegji vëren se, në kundërshtim nga sa kërkuesi pretendon, gjykatat e zakonshme kanë ushtruar kontroll të plotë ndaj pretendimeve të tij, duke u dhënë përgjigje të arsyetuar si pretendimeve për tejkalimin e afatit ligjor 40-ditor të qëndrimit nën masën e sigurimit “Arresti në burg”, ashtu edhe atyre për pavlefshmërinë e vendimit mbi të cilin është bazuar kërkesa për ekstradim dhe momentit të marrjes formë të prerë të procedurës së ekstradimit. Vlerësimi i këtyre gjykatave nuk rezulton arbitrar në këndvështrimin kushtetues, pasi kërkuesi është arrestuar për qëllime ekstradimi në datën 13.07.2025, ora 22:30, dhe, në përputhje me parashikimet e legjislacionit të zbatueshëm, kërkesa e dokumentet shoqëruese të saj kanë arritur në Ministrinë e Drejtësisë në datën 22.08.2025, pra brenda afatit 40-ditor të parashikuar nga neni 16 i Konventës Evropiane për Ekstradimin dhe neni 494, pika 6, i KPP-së. Po kështu, në përputhje me standardet kushtetuese, gjykatat kanë mbajtur qëndrim edhe për pretendimet e tij lidhur me vendimin e Gjykatës Kombëtare të Mbretërisë së Spanjës, të paraqitur në gjykim, duke e vlerësuar atë përkundrejt parashikimeve ligjore në fuqi që rregullojnë procedurën e ekstradimit.

30. Për sa më sipër, Kolegji vlerëson se pretendimet e kërkuesit për cenimin e lirisë personale në aspektin procedural të standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor janë haptazi të pabazuara, për rrjedhojë procedura e ndjekur nga gjykatat e zakonshme nuk rezulton në cenim të aspektit substancial të kësaj lirie. Për sa i përket këtij të fundit, Kolegji vlerëson gjithashtu se, edhe pse i ka parashtruar më parë në gjykatat e zakonshme, pretendimet e kërkuesit për cenimin e parimit të proporcionalitetit kanë natyrë të përgjithshme dhe janë mbështetur në argumente të

tilla, si: shtetësia shqiptare, vendbanimi e lidhjet familjare në Shqipëri, pa qenë argumentuar nga pikëpamja kushtetuese në drejtim të pasojave reale dhe të drejtpërdrejta që lejimi i ekstradimit do të sillte mbi të drejtat e liritë kushtetuese ose të arsyeve për të cilat, në rrethanat e çështjes, kjo masë do të rezultonte joproporcionale në raport me interesin publik që synon të mbrojë.

31. Në kushtet kur, siç u vlerësua më lart, vendimmarrjet gjyqësore për lejimin e ekstradimit të kërkuesit nuk rezultojnë të kenë cenuar lirinë e tij personale në aspektin procedural e substancial, Kolegji vlerëson se nuk ka vend për pezullimin e ekzekutimit të vendimeve të kundërshtuara, ndaj ky kërkim nuk mund të merret në shqyrtim.

32. Në përfundim, Kolegji çmon se kërkesa nuk plotëson kriteret ligjore për pranimin e saj për shqyrtim në seancë plenare.

PËR KËTO ARSYE,

Kolegji i Gjykatës Kushtetuese, në bazë të neneve 31 dhe 31/a, pika 2, shkronja “d”, të ligjit nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar,

V E N D O S I:

Moskalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare.